

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15.04.2020, sp. zn. 11 Tdo 1358/2019, ECLI:CZ:NS:2020:11.TDO.1358.2019.1

Číslo: 24/2021

Právní věta: Jestliže policejní orgán v přípravném řízení obdržel před vstupem do obydlí (např. hotelového pokoje) souhlas jeho uživatelů k tomu, aby v tomto obydlí provedl úkon trestního řízení spočívající v ohledání obydlí nebo jeho části jako místa činu (§ 113 odst. 1 tr. ř.), nelze samotné provedení tohoto úkonu považovat za nezákonné, a to především z důvodu uděleného souhlasu ve smyslu čl. 12 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Pokud policejní orgán v obydlí při ohledání místa činu (§ 113 odst. 1 tr. ř.) provedl rovněž úkony typické pro domovní prohlídku (např. přemísťování věcí, odkrývání doposud skrytých prostor a nahlížení do nich), pro jejíž provedení však nebyly splněny zákonné podmínky (§ 83 odst. 1 tr. ř.), je třeba tímto způsobem zajištěné důkazy, pokud nebyly dobrovolně vydány podle § 78 odst. 1 tr. ř., považovat za nezákonné, neboť jde o důkazy získané v průběhu úkonu trestního řízení, který svou povahou již odpovídal domovní prohlídce ve smyslu § 82 odst. 1 tr. ř. Ta část důkazů, která byla policejním orgánem získána postupem prováděným v rámci ohledání místa činu, který již svým charakterem odpovídal domovní prohlídce, pro jejíž provedení nebyly splněny zákonné podmínky, je absolutně nepoužitelná. Opačný postup by vedl k zásahu do práva obviněného na spravedlivý proces ve smyslu hlavy páté Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 15.04.2020

Spisová značka: 11 Tdo 1358/2019

Číslo rozhodnutí: 24

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Domovní prohlídka, Důkaz, Ohledání, Právo na spravedlivé soudní řízení

Předpisy: čl. 6 předpisu č. 209/1992Sb.

§ 113 odst. 1 tr. ř.

§ 82 odst. 1 tr. ř.

§ 83 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněných Š. M. a V. V. proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2019, sp. zn. 8 To 73/2019, v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 88 T 118/2018.

Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Brně (dále také jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 9. 1. 2019, sp. zn. 88 T 118/2018, uznal obviněné V. V., V. Š. a Š. M. vinnými ze spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku (jednání pod bodem 1.) a obviněného V. V. ze spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku (jednání pod bodem 2.) a přečinu výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 odst. 1 tr. zákoníku (jednání pod bodem 3.). Označených trestných činů se přitom podle skutkových zjištění soudu prvního stupně obvinění dopustili následovně:

V. V., V. Š. a Š. M. společně

1. od přesně nezjištěného okamžiku nejméně po dobu od 12:20 hodin do 20:42 hodin dne 16. 12. 2017 v B., ul. XY, v hotelu V., na pokoji č. XY, který si společně pronajali J. N. a obviněný V. V., přičemž objednávku pokoje za J. N. pomocí jeho občanského průkazu provedl obviněný V. Š., a to za účelem výroby psychotropní látky metamfetaminu - pervitinu, ovšem tento záměr obvinění V. Š. a V. V. před J. N. utajili, tuto psychotropní látku následně bez patřičného oprávnění vyráběli, společně s obviněným Š. M., který na starém plotýnkovém vařiči v hrnci a v PET láhvi rozpouštěl prášky, a to za pomoci věcí a chemikálií, které po uvedenou dobu přechovávali na tomto pokoji a které zde byly později zajištěny policií, přičemž v pokoji bylo zajištěno na různých místech celkem 47 stop, mimo jiné injekční stříkačky s obsahem metamfetaminu, prekursoru pseudoefedrinu a pomocných látek jódu a červeného fosforu, plastové lahve s různými tekutinami s nápisy kyselina, kyselina solná, kyselina fosforečná, líh, technický benzín a mimo jiné prázdná „platíčka“ od léku Paralen, 96 ks tablet léčiva Paralen Grip, z nichž každá obsahuje 30 mg prekursoru pseudoefedrinu ve formě hydrochloridu, v tomto složení chemické látky a formě je toto léčivo distribuované na území Slovenska, a další věci jako sklenice s jódem, skleněnou varnou mísou, elektrický vařič a další laboratorní sklo, vše až do doby, kdy celou výrobu přerušil člen ochranné služby hotelu S. S.;

obviněný V. sám

2. od přesně nezjištěného okamžiku, minimálně od října 2017 až do 16. 12. 2017, na různých místech i na území města B. vědomě poskytoval zdarma či za úplatu psychotropní látku metamfetamin - pervitin v přesně nezjištěném množství a četnosti dalším osobám, minimálně konkrétně:

J. N. v přesně nezjištěných případech za peníze či elektroniku, nákup léku Nurofen StopGrip a konkrétně pak po telefonické domluvě ve Vojenské nemocnici v B. v množství „3 čáry v měrce“ za 400 Kč a v několika případech během dne 16. 12. 2017, kdy mu také v herně na ulici XY v B. v dopoledních hodinách poskytl dvě tzv. lajny metamfetaminu - pervitinu za poskytnutí jeho občanského průkazu k registraci hotelového pokoje, a také

spoluobviněnému Š. M. nejméně dne 16. 12. 2017 v přesně nezjištěném množství za 150 Kč nebo 200 Kč;

3. ve dnech 17. 7. 2017 a dne 7. 12. 2017 v B. na ulici XY opakovaně nakupoval, za užití svého živnostenského listu vydaného na jméno V. V., se sídlem XY, u obchodní společnosti V., s. r. o., prekursorů určené k nedovolené výrobě psychotropní látky metamfetamin (pervitin), když takto nakoupil v jednom případě jód v celkovém množství

500 gramů, ve 3 případech červený fosfor v celkovém množství 1 250 gramů a destilační baňku s postranními tubusy o obsahu 1000 ml, přičemž při každém nákupu obviněný V. V. opakovaně podepisoval prohlášení odběratele či čestné prohlášení, že nakoupené věci nebudou zneužity k výrobě omamné či psychotropní látky, a ve dnech 2. 6., 23. 6., 10. 7., 21. 8., 1. 9., 18. 9., 23. 10., 6. 12. 2017 v B. na XY v lékárně A., zakoupil vždy po jednom balení léku Nurofen StopGrip 24 tablet a ve dnech 31. 8. a 6. 12. 2017 v B., v lékárně Fakultní nemocnice U sv. Anny, zakoupil vždy po jednom balení léku Paralen Plus 24 tablet, což jsou léčivé přípravky obsahující pseudoefedrin, přičemž

- metamfetamin je uveden v příloze č. 5 k Nařízení vlády č. 463/2013 Sb., v platném znění, jako psychotropní látka zařazená do seznamu II podle Úmluvy o psychotropních látkách (vyhlášené pod č. 62/1989 Sb.),

- pseudoefedrin je uveden v kategorii 1 v příloze I nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004 a v kategorii 1 v příloze nařízení Rady (ES) č. 111/2005 jako prekursor, který je výchozí surovinou při nelegální výrobě metamfetaminu (pervitinu),

- kyselina chlorovodíková je uvedena v kategorii 3 v příloze č. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004 ze dne 11. 2. 2004 o prekursorech drog,

- a červený fosfor je látkou uvedenou v seznamu výchozích a pomocných látek k nařízení vlády č. 458/2013 Sb., v platném znění, a nemá žádné další praktické využití, kromě pyrotechniky, než na výrobu pervitinu, přičemž jsou společně s kyselinou fosforečnou a jódem součástí reakčních směsí, ve kterých dochází k dehydroxylaci pseudoefedrinu za vzniku metamfetaminu.

2. Za uvedené trestné činy a za sbíhající se trestnou činnost obviněným Š. M. a V. V. uložil soud prvního stupně v rozsudku uvedené souhrnné tresty odnětí svobody.

3. Napadeným rozsudkem Krajský soud v Brně (dále jen „odvolací soud“) podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání obviněných V. V. a Š. M.

II.

Dovolání a vyjádření k nim

4. Proti rozsudku odvolacího soudu podali nyní obvinění Š. M. a V. V. prostřednictvím svých obhájců dovolání, která shodně opřeli o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

5. Obviněný Š. M. v dovolání spatřoval pochybení soudů nižších stupňů mimo jiné v tom, že policejní orgán provádějící prohlídku hotelového pokoje neměl k její realizaci příkaz soudu k provedení domovní prohlídky ve smyslu § 83 tr. ř., resp. tento byl získán až poté, co již prohlídka probíhala. Důkazy zajištěné při prohlídce hotelového pokoje proto obviněný označuje za procesně nepoužitelné.

6. Obviněný V. V. ve svém dovolání obdobně namítl nezákonnost procesu dokazování s tím, že prohlídka provedená Policií České republiky dne 16. 12. 2017 na pokoji č. XY v hotelu V. v B. (dále jen „hotelový pokoj“) byla provedena v rozporu s § 83c odst. 3 tr. ř., takže důkazy v rámci této prohlídky získané nelze použít, a to v souladu s tzv. doktrínou ovoce z otráveného stromu. Zákonné podmínky pro provedení domovní prohlídky ve smyslu § 82 odst. 1 a § 83 tr. ř. přitom v dané věci podle obviněného zjevně splněny nebyly.

7. K dovolání obviněných se vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství s tím, že

námítkami obviněných M. a V. vyjádřenými v jejich dovoláních se náležitě a dostatečně podrobně zabýval již odvolací soud, jehož závěry jsou podle státní zástupkyně logické a plně vycházející z obsahu provedeného dokazování, proto na ně lze bez výhrady odkázat.

III. Důvodnost dovolání

8. Poté, co Nejvyšší soud přezkoumal napadená rozhodnutí soudů nižších stupňů z hlediska dovolacích námitek obou obviněných, zjistil, že tyto neodpovídají žádnému ze zákonných dovolacích důvodů. Vedle toho se však část námitek jak obviněného Š. M., tak i obviněného V. V., týká údajného porušení ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces, a to ohledně tvrzené nezákonnosti důkazů získaných provedením prohlídky jimi užívaného hotelového pokoje.

9. Proto se Nejvyšší soud na podkladě dovolání obou obviněných zabýval otázkou zákonnosti opatřených důkazů, které byly zajištěny dne 16. 12. 2017 v hotelovém pokoji (viz seznam zajištěných věcí ve spise). Obviněný Š. M. spatřuje nezákonnost postupu policejního orgánu, který dne 16. 12. 2017, případně 17. 12. 2017, přistoupil k zajištění věcí nacházejících se v daném hotelovém pokoji v tom, že tento nedisponoval příkazem soudu k provedení domovní prohlídky podle § 83 odst. 1 tr. ř. (resp. jej měl získat teprve dodatečně). Obviněný V. V. pak namítá, že prohlídka učiněná v označeném hotelovém pokoji byla provedena v rozporu s § 83c odst. 3 tr. ř., proto důkazy při ní zajištěné nelze v jeho trestní věci použít, k čemuž odkazuje na tzv. doktrínu ovoce z otráveného stromu. Současně obviněný dodává, že podmínky pro provedení domovní prohlídky podle § 82 odst. 1 a § 83 tr. ř. v tomto případě nebyly splněny.

10. Nejvyšší soud z obsahu spisu zjistil, že obvinění uplatňovali tutéž námitku již v průběhu trestního řízení, přičemž např. státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně v přípisu ze dne 9. 3. 2018, č. j. 1 KZT 90/2018-15, k podnětu obviněného V. V. k výkonu dohledu ve smyslu § 12d odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, uvedl, že prohlídka předmětného hotelového pokoje byla učiněna v souladu s ustanoveními trestního řádu, neboť k ní dali obviněný V. V. a svědek J. N. písemný souhlas, který je možno považovat za souhlas ve smyslu § 83a odst. 3 tr. ř. Soud prvního stupně pak ke stejné námitce konstatoval, že uživatelé daného hotelového pokoje udělili nejprve policejnímu orgánu písemný souhlas s jeho ohledáním, z čehož dovedl, že v tomto případě nešlo o nezákonnou prohlídku hotelového pokoje. Rovněž odvolací soud k téže námitce obviněných uvedl, že se plně ztotožňuje s výše předestřeným závěrem soudu prvního stupně s tím, že v tomto případě šlo o místo činu, které bylo třeba ohledat a zajistit.

11. Z uvedeného je tedy zřejmé, že soudy nižších stupňů (na rozdíl od dohledového státního zastupitelství) posuzovaly procesní postup policejního orgánu nikoliv jako domovní prohlídku ve smyslu § 82 odst. 1 tr. ř., či prohlídku jiných prostor a pozemků podle § 82 odst. 2 tr. ř., nýbrž jako ohledání ve smyslu § 113 tr. ř., konkrétně ohledání místa činu. Skutečností však současně zůstává, že takové ohledání proběhlo v hotelovém pokoji, který je třeba podřadit pod pojem „obydlí“ ve smyslu § 82 odst. 1 tr. ř. a pod ustanovení článku 12 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (k tomu viz nálezná pléna Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2010, sp. zn. [Pl. ÚS 3/09](#), nebo rozhodnutí uveřejněné pod č. 8/1990 Sb. rozh. tr.; viz také ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád I. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 1112; anebo DRAŠTÍK, A., FENYK, J. a kol. Trestní řád. Komentář. I. díl. Praha: Wolters Kluwer, 2017, s. 714.).

12. Z článku 12 odst. 1 Listiny základních práv a svobod se pak podává, že obydlí je nedotknutelné, a dále, že není dovoleno do něj vstoupit bez souhlasu toho, kdo v něm bydlí. Promítnuto do poměrů projednávané věci to znamená, že jestliže policejní orgán obdržel před vstupem do hotelového pokoje písemný souhlas uživatelů daného hotelového pokoje (obviněného V. V. a svědka J. N.) ze dne 16. 12. 2017 k tomu, aby „Policie České republiky provedla úkon trestního řízení - ohledání hotelového

pokoje č. XY hotelu V. v B., XY“, nelze samotné provedení ohledání místa činu považovat za nezákonný procesní úkon policejního orgánu. Otázkou však zůstává, zda policejní orgán v hotelovém pokoji provedl toliko ohledání místa činu, anebo rovněž úkony typické pro domovní prohlídku, pro jejíž provedení však nebyla splněna nezbytná podmínka stanovená v § 83 odst. 1 tr. ř., totiž příkaz soudu k domovní prohlídce vydaný na návrh státního zástupce.

13. K podmínkám provedení ohledání místa činu v obydlí se ve své rozhodovací praxi již obsáhle vyslovil Ústavní soud, přičemž ve svém usnesení ze dne 5. 6. 2014, sp. zn. [III. ÚS 376/14](#), se (mimo jiné) zabýval též posouzením toho, zda uskutečněné ohledání bytu, provedené podle § 113 tr. ř., nebylo možné posuzovat jako toliko simulovaný úkon, jímž by ve skutečnosti byla zastírána domovní prohlídka, a zda tedy nedošlo k obcházení přísnější právní úpravy domovní prohlídky. V tomto ohledu nejprve Ústavní soud obecně připomenul, že „hranice mezi oběma úkony, jsou-li prováděny v bytě, je dosti nezřetelná. Za nynějšího platného právního stavu, kdy specifická právní úprava chybí, je nutno rozlišení obou úkonů (tj. ohledání versus domovní prohlídka) posuzovat vždy ad hoc, zejména podle cíle, jehož má být úkonem dosaženo, a podle povahy operací, jež orgány činné v trestním řízení v bytě realizují“. Účel ohledání je přitom přímo vyjádřen v ustanovení § 113 odst. 1 věty první tr. ř., podle něhož se ohledání koná, mají-li být přímým pozorováním objasněny skutečnosti důležité pro trestní řízení. Podle Ústavního soudu pak platí, že „systematickým výkladem termínu ‚přímé pozorování‘ v ustanovení § 113 odst. 1 tr. ř. o ohledání ve srovnání s termínem ‚prohlídka‘ v ustanovení § 82 odst. 1 tr. ř. o domovní prohlídce lze dovodit, že přímé pozorování při ohledání v bytě se musí omezit toliko na pasivní smyslové vnímání (nejčastěji zrakové). Jestliže je zapotřebí přemísťovat předměty v bytě či s nimi jinak manipulovat, odkrývat doposud skryté prostory a nahlížet do nich apod., nelze již toto jednání posuzovat jako pouhé pozorování; takové, svou povahou intenzivní a invazivní operace musí být podrobeny přísnějšímu právnímu režimu domovní prohlídky podle § 82 a násl. tr. ř.“.

14. Nejvyšší soud přitom na základě obsahu protokolu o ohledání místa činu ze dne 17. 12. 2017, č. j. KRPB-284753-1/TČ-2017-060273-PAV, a přiložené fotodokumentace zjistil, že policejní orgán v tomto případě sice provedl prosté smyslové vnímání místa činu a jeho dokumentaci podle § 113 odst. 2 tr. ř. Současně však také (jak se podává z fotodokumentace) manipuloval např. s taškou nacházející se na lavici vlevo za vstupními dveřmi, z níž byly vyjmuty nepoužité injekční stříkačky, s černým mobilním telefonem zajištěným jako stopa č. 2, s černým látkovým pouzdem na zip, v němž byly nalezeny injekční stříkačky, zajištěným jako stopa č. 5, s igelitovou taškou z níž byly – mimo jiné – vyjmuty i prázdné „blistry“ od léků Theraflu, Nurofen a Robicold, označenou jako stopa č. 10 a v neposlední řadě rovněž přistoupil k zajištění zde nalezených věcných stop č. 1 až 47, přičemž tyto předměty nebyly podle obsahu protokolu spoluobviněnými, popř. svědkem J. N., dobrovolně vydány ve smyslu § 84 tr. ř. Vzhledem k výše uvedenému je proto třeba dospět k závěru, že právě tímto invazivním způsobem zajištěné věcné důkazy je třeba označit jako nezákonné, neboť byly získány v průběhu úkonu, který svou povahou odpovídal domovní prohlídce ve smyslu § 82 odst. 1 tr. ř.

15. Na tomto místě však Nejvyšší soud připomíná závěry Ústavního soudu prezentované v jeho nálezu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. [I. ÚS 1677/13](#), v němž tento v návaznosti na svou předchozí judikaturu potvrdil svůj rezervovaný přístup k doktríně „plodů z otráveného stromu“ (kterou zmiňuje obviněný V. V.), přičemž vysvětlil, že kontinentální trestní řízení vychází (oproti formálním důkazním pravidlům uplatňujícím se v prostředí common law) z formálně-materiální povahy důkazu a zpravidla jen takové vady úkonu, které porušují právo na spravedlivý proces garantované článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a článkem 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vedou k neúčinnosti či nepřipustnosti důkazu, který je zcela jednoznačně kauzálně spjat s procesně nepoužitelným úkonem (viz také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2017, sp. zn. [6 Tz 3/2017](#), anebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2017, sp. zn. [4 Tdo 376/2017](#)).

16. Ve světle výše uvedeného je proto zapotřebí přistupovat k hodnocení zákonnosti důkazů vždy

diferencovaně s ohledem na konkrétní povahu a závažnost vady nastalé v procesu dokazování (viz také usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. [11 Tdo 1122/2019](#)). Po posouzení okolností dané trestní věci Nejvyšší soud na základě informací obsažených ve spisu dospěl k závěru, že tu část důkazů, které byly policejním orgánem získány postupem prováděným v rámci ohledání místa činu, který již svým charakterem odpovídal domovní prohlídce, pro jejíž provedení nebyly splněny zákonné podmínky, je nezbytné vyloučit z důkazní materie, jakožto důkazy nepřípustné, neboť opačný postup by vedl k zásahu do práv obviněných na spravedlivý proces (k tomu viz náleží Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. [III. ÚS 177/04](#)). Uvedené nicméně neznámá, že je třeba vyloučit skutečně veškeré důkazy získané policejním orgánem v rámci ohledání místa činu – hotelového pokoje, protože takový postup by naopak odporoval formálně-materiální povaze důkazu, tak jak byla vymezena výše. Je-li pachatelova vina spolehlivě prokázána též jinými důkazy, které nemají svůj původ v nezákonném postupu (nejsou s tímto kauzálně spjaty), nic nebrání tomu, opřít odsuzující rozsudek o tyto jiné důkazy (viz náleží Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. [I. ÚS 1677/13](#), či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. [11 Tdo 1122/2019](#), anebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2014, sp. zn. [11 Tdo 161/2014](#)).

17. Z tohoto důvodu Nejvyšší soud přistoupil k posouzení, zda jednání, které je spoluobviněným kladeno za vinu pod bodem 1. ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, prokazují skutečnosti zjištěné policejním orgánem jednak na základě provedeného ohledání místa činu (tedy toliko jeho prostým smyslovým vnímáním, které lze seznat z fotodokumentace), popřípadě se podává z dalších provedených důkazů. Po studiu obsahu spisu a odůvodnění napadených rozhodnutí má Nejvyšší soud za to, že tomu tak je, a lze tak učinit závěr o vině spoluobviněných V. V., Š. M. a V. Š. na základě celé řady dalších důkazů, které nejsou zatíženy žádnou vadou, jež by zasahovala do práva obviněných na spravedlivý proces, a které navzájem tvoří ucelený řetězec. Jednotlivé články tohoto řetězce důkazů přitom tvoří vzájemně souladné, související závěry, protože je okruh zjištěných přímých a nepřímých důkazů uzavřen a bez důvodných pochybností vede k závěru o vině shora označených spoluobviněných, čímž je současně vyloučen závěr jiný.

18. Jak se totiž podává z odůvodnění soudu prvního stupně, tento svůj závěr o vině spoluobviněných vystavěl v první řadě na výpovědích svědka J. N., který uvedl, že v hotelovém pokoji spoluobviněný Š. M. v kastrolu umístěném na plotýnkovém vařiči rozpouštěl v PET lahvi léky, a svědka V. S., který vypověděl, že po příchodu do hotelového pokoje mu obvinění sdělili, že „uvaří drogy“, přičemž v místnosti se nacházely injekční stříkačky a byl zde cítit chemický zápach. Částečně pak soud prvního stupně vyšel i z výpovědi spoluobviněného Š. M. stupně, a dále z listinných důkazů týkajících se ubytování svědka J. N. a obviněného V. V. K uvedenému je pak zapotřebí připojit i další poznatky získané prostým ohledáním místa činu, především skutečnost, že v hotelovém pokoji se volně nacházely injekční stříkačky, chemikálie a náčiní běžně užívané při výrobě pervitinu, včetně skleněného tálu a vařiče.

19. Nejvyšší soud proto stran dané námitky uzavírá, že i přes zjištěné pochybení policejního orgánu při provádění ohledání místa činu, které částečně vykazovalo i rysy domovní prohlídky, lze na základě shora označených a procesně bezvadně získaných důkazů učinit závěr o vině spoluobviněných V. V., Š. M. a V. Š. skutkem, který je popsán shora pod bodem 1., a to bez důvodných pochybností (§ 2 odst. 5 tr. ř.).

20. Nejvyšší soud proto uzavírá, že skutkové závěry soudů nižších stupňů se podávají z provedených důkazů, které tyto hodnotily na základě svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech ve věci učiněných důkazů, a to jednotlivě i v jejich souhrnu. Provedenému hodnocení důkazů proto nemá – z pohledu zachování práva obviněných na spravedlivý proces – co vytknout.

21. Protože Nejvyšší soud na podkladě dovolací argumentace obviněných nezjistil (s výjimkou nepřípustnosti části důkazů získaných policejním orgánem při ohledání místa činu, které dílem

vykazovalo znaky domovní prohlídky, pro jejíž provedení však nebyly splněny zákonné podmínky) žádné pochybení, které by odůvodnilo jeho případný kasační zásah, byl nucen odmítnout dovolání obviněných podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř.